

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 24/2020-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 21. januára 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Mojmíra Mamojku a zo sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní o opakovanom podnete [REDACTED] z 13. mája 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Obsah ústavnej sťažnosti, skutkový stav a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. júla 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED],

██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) v konaní o opakovanom podnete ██████████ z 13. mája 2019.

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal opakovaný podnet z 13. mája 2019 adresovaný generálnej prokuratúre. Podľa neho generálna prokuratúra porušila jeho označené práva tým, že na jeho opakovaný podnet do podania ústavnej sťažnosti ústavnému súdu nijako nereagovala. Z príloh podanej ústavnej sťažnosti a jej doplnenia po výzve ústavného súdu z 2. augusta 2019 vyplýva, že sťažovateľ sa opakovaným podnetom obrátil na generálnu prokuratúru vo svojej právnej veci týkajúcej sa privatizácie ██████████ ██████████, v rámci ktorého mala byť predmetom privatizácie aj štátna zubná ambulancia, ktorá mala byť na podklade zmluvy o predaji časti podniku č. 2068/2001 uzavretej podľa zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 92/1991 Zb.“) medzi predávajúcim Fondom národného majetku Slovenskej republiky a sťažovateľom ako kupujúcim prevedená na sťažovateľa, k čomu však aj napriek schválenému privatizačnému projektu, platnej zmluve a zaplatenej kúpnej cene nedošlo, v dôsledku čoho mal byť porušený aj zákon č. 92/1991 Zb. Práve z tohto dôvodu sa sťažovateľ domáhal nápravy a ochrany svojich základných práv (rozumej predovšetkým základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy) aj prostredníctvom podnetov podľa § 31 a nasl. zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“).

3.1 Meritum argumentácie sťažovateľa spočíva v tom, že sa už viacnásobne obrátil na generálnu prokuratúru postupom podľa § 31 a nasl. zákona o prokuratúre, ktorá mu nevyhovela a nezodpovedala ním nastolené podstatné otázky, ktoré podľa sťažovateľa boli tieto:

„1. Do dnešného dňa klientovi Generálna prokuratúra nepredložila dôkazy svojich opakovaných zistení, ku ktorým dospela pri preskúmvaní privatizácie [REDACTED], že privatizovaným majetkom privatizácie [REDACTED] v zmysle Rozhodnutia Vlády č. 858/2000 zo dňa 25.10.2000 bola neštátna zubná ambulancia, čím porušila klientove základné práva – čl. 48 ods. 2 právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom.

2. Do dnešného dňa GP SR klientovi neodôvodnila, prečo nebol porušený § 45 ods. 3 zákona č. 92/1991, čím porušila klientove základné práva – čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, právo na spravodlivý proces.

3. Do dnešného dňa klienta Generálna prokuratúra ani náležite a ani riadne nevyrozumela, a ani neodôvodnila, ako dospela, a to opakovane k zisteniam a záverom, že obsahom privatizačného projektu č. 2223 uzavretého ku dňu 31.12.1998 bola neštátna zubná ambulancia, ktorá vznikla vydaním povolenia č. 2000/08797 zo dňa 11.09.2000 - teda takmer o 2 roky neskôr, ako už bol uzavretý účtovne aj majetkovo privatizovaný projekt - čím porušila klientove základné práva – čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, právo na spravodlivý proces a inú právnu ochranu.

4. 13.05.2019 klient podal ďalší opakovaný podnet na GP SR, ktorým sa GP SR ani nezaoberala a ani klienta nevyrozumela, čím porušila klientove základné práva – čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, právo na spravodlivý proces.“

3.2 V závere svojej argumentácie sťažovateľ v doplnení podanej ústavnej sťažnosti na výzvu ústavného súdu z 2. augusta 2019 prízvukoval, že „Generálna prokuratúra porušila povinnosti vyplývajúce jej zo zákona o prokuratúre § 36a ods. (1), a preto z vyššie uvedených dôvodov neakceptujeme zo strany Generálnej prokuratúry aplikovať na tento prípad ustanovenie § 33 ods. 1 písm. d) zák. o prokuratúre, načo nás Ústavný súd vyzval.“.

4.1 Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné ľudské práva a slobody sťažovateľa podľa čl. 46 ods.(1) a čl. 48 ods.(2) Ústavy Slovenskej republiky v spojení a čl. 6 ods. (1) Medzinárodného Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, boli Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky porušené.

2. Ústavný súd SR prikazuje Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, aby vo veci konala podľa osobitných predpisov a obnovila stav pred porušením základných ľudských práv a slobôd sťažovateľa.

3. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky je povinná zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania...“

4.2 Po výzve ústavného súdu bol sťažovateľom upravený návrh rozhodnutia ústavného súdu takto:

„Základné ľudské práva a slobody sťažovateľa podľa čl. 46 ods.(1) a čl. 48 ods.(2) Ústavy Slovenskej republiky v spojení a čl. 6 ods. (1) Medzinárodného Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, boli Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky porušené.

Ústavný súd SR ruší iný zásah Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a jej prikazuje obnoviť stav pred porušením základných ľudských práv a slobôd sťažovateľa konaním vo veci prešetrenia privatizácie [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], na základe privatizačného projektu číslo 2223 schváleného Rozhodnutím vlády SR č. 858/2000 zo dňa 25.10.2000 podľa výstupného formulára č. F1(A)5 a uzavretej Kúpnej zmluvy o predaji s FNM SR č. 2068/2001 v zmysle osobitných predpisov.“

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 131 ods. 2 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy v trojčlenných senátoch. Senát sa uznáva nadpolovičnou väčšinou svojich členov.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Konanie pred ústavným súdom upravuje zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

9. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

10. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov, a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

12. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, v danom prípade iné orgány verejnej moci, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov v rámci im zverených kompetencií legislatívne vymedzených. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

13. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

14.1 V prvom rade ústavný súd poukazuje na svoje zistenia, podľa ktorých sa sťažovateľ mnohonásobne obracal a v súčasnej dobe stále obracia na ústavný súd v podstate

s tou istou právnou vecou a predmetom konania. Podania sťažovateľa smerujúce proti generálnej prokuratúre boli predmetom posúdenia ústavným súdom už v uznesení č. k. III. ÚS 63/2016-12 z 2. februára 2016, ktorým boli viaceré ústavné sťažnosti vedené pod sp. zn. Rvp 3517/2015 a sp. zn. Rvp 4634/2015 smerujúce voči generálnej prokuratúre a jej oznámeniam pod č. k. IV/1 Gn 1052/14/1000-10 z 9. februára 2015, č. k. VI/3 Gc 424/14/1000-9 zo 16. februára 2015 a č. k. VII/2 Gn 166/13/1000-24 z 24. februára 2015 spojené na spoločné konanie a odmietnuté z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti. O konaní vedenom na generálnej prokuratúre pod sp. zn. VII/2 Gn 166/13/1000 rozhodol ústavný súd opätovne svojím uznesením č. k. II. ÚS 902/2016-13 zo 14. decembra 2016.

14.2 O ústavnej sťažnosti sťažovateľa smerujúcej proti ďalšiemu písomnému oznámeniu generálnej prokuratúry č. k. VI/3 Gc 236/17/1000-4 z 12. júla 2017 rozhodol ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 472/2017-8 z 20. septembra 2017 jej odmietnutím taktiež z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti. Následne však opätovne rozhodol o ústavnej sťažnosti smerujúcej proti písomnému oznámeniu generálnej prokuratúry č. k. VI/3 Gc 236/17/1000-4 z 12. júla 2017 jej odmietnutím z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí.

15.1 Z načrtnutého prehľadu rozhodnutí ústavného súdu a generálnej prokuratúry je zrejmé, že právna vec sťažovateľa bola predmetom mnohonásobného právneho posúdenia, pričom mu generálna prokuratúra nedala/nemala dať odpoveď na ním nastolené zásadné otázky súvisiace s privatizáciou [REDAKOVANÉ], v rámci ktorého mala byť predmetom privatizácie aj štátna zubná ambulancia, ktorá mala byť na podklade zmluvy o predaji časti podniku č. 2068/2001 uzavretej podľa zákona č. 92/1991 Zb. medzi predávajúcim Fondom národného majetku Slovenskej republiky a sťažovateľom ako kupujúcim prevedená na sťažovateľa, k čomu však nedošlo, v dôsledku čoho mal byť porušený aj zákon č. 92/1991 Zb.

15.2 Taktiež z vyjadrení samotného sťažovateľa vyplýva, že sa „... viacerými opakovanými podnetmi obracal na generálnu prokuratúru, čo dokazuje aj písomná odpoveď GP SR, sp. zn. VI/3 Gc 236/17/1000-4, z ktorého okrem iného vyplýva nasledovné:

Šetrením bolo zistené, že prokuratúra Slovenskej republiky sa Vaším prípadom spojeným s privatizáciou [REDAKČIA] a s tým spojenými civilnými konaniami zaoberala, a to Krajská prokuratúra Košice pod sp. zn. Kc/95/16/8800-10, GP SR č. k. VI/1 Pz 162/16/1000, VI/1 Pz 316/2003, VI/2 Pz308/2005 a pod VI/1 Pz 293/2005. “.

16. Z predostretého náčrtu rozhodnutí generálnej prokuratúry, ako aj ústavného súdu je zrejmé, že sťažovateľ sa mnohonásobne domáhal postupu podľa § 31 a nasl. zákona o prokuratúre, pričom generálna prokuratúra sa jeho podnetmi zaoberala v rozsahu svojich kompetenčných oprávnení. Ak sa sťažovateľ v ďalšom postupe opätovne domáhal preskúmania podmienok a okolností spojených s privatizáciou [REDAKČIA] [REDAKČIA] podávaním ďalších opätovných podnetov v poradí šiesteho, siedmeho a pod., bol postup generálnej prokuratúry tým, že na nich neprihliadala, správny, vrátane postupu generálnej prokuratúry po opakovanom podnete sťažovateľa z 13. mája 2019, pretože tento postup vychádzal explicitne z § 33 ods. 1 písm. d) zákona o prokuratúre. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej uvádza, že postup súdneho orgánu (taktiež aj orgánu verejnej moci), ktorý koná v súlade s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi konania v občianskoprávnej alebo trestnoprávnej veci, nemožno považovať za porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 462/2012, III. ÚS 591/2013, I. ÚS 670/2014).

17. Ústavný súd teda konštatuje, že generálna prokuratúra postupovala v súlade so svojím kompetenčným oprávnením podľa § 33 ods. 1 písm. d) zákona o prokuratúre, ktoré ju oprávňovalo na sťažovateľom niekoľkonásobný piaty, šiesty a ďalší opakovaný podnet neodpovedať, resp. na nich neprihliadať, v dôsledku čoho podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmieta sťažovateľom podanú sťažnosť z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti. Tento záver ústavného súdu sa vzťahuje aj na sťažovateľom namietané porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, medzi porušením ktorého a postupom generálnej prokuratúry po opakovanom podnete sťažovateľa z 13. mája 2019 nezistil ústavný súd príčinnú súvislosť.

17.1 Postupu generálnej prokuratúry v zmysle § 33 ods. 1 písm. d) zákona o prokuratúre si bol/musel byť vedomý aj samotný sťažovateľ, ktorý v rámci svojej argumentácie potvrdil to, že bol niekoľkonásobne vyrozumený generálnou prokuratúrou o svojich podaniach/podnetoch a opakovaných podnetoch, s obsahovou stránkou ktorých sa však nestotožnil, a akcentoval to, že:

„1. Samotná GP SR potvrdila, že sa celkovo 5x !!! zaoberala privatizáciou [REDAKČIA] a vo všetkých prípadoch ani raz nezistila nezákonnosť privatizácie, pretože zhodne skonštatovala, že predmetom privatizácie nebola štátna stomatologická ambulancia, ale neštátna zubná ambulancia !!!, pričom disponovala všetkými dokumentami týkajúcimi sa predmetnej privatizácie, ale ani raz klientovi opäť nepredložila svoje dôkazy, ktoré ju 5x viedli k jej tomu istému záveru !!

2. 5x neodôvodnila, prečo nebol porušený § 45 ods. 3 zákona č. 92/1991

3. 5x neodôvodnila, ako neštátna zubná ambulancia, ktorá vznikla na privatizovanom [REDAKČIA] vydaním povolenia č. 2000/08797 zo dňa 11.09.2000, mohla byť súčasťou privatizačného projektu účtovne a majetkovo uzavretého už ku dňu 31.12.1998.“

17.2 Predmetná situácia nadobúda až absurdný rozmer v kontexte ďalších a ďalších opakovaných podnetov, ktorými sťažovateľ opakovane útočí nielen na generálnu prokuratúru, ale aj na ústavný súd podávaním ďalších a ďalších ústavných sťažností, namietajúc nečinnosť generálnej prokuratúry v konaní o opakovanom podnete tak, ako o tom svedčia podania sťažovateľa vedené pod sp. zn. Rvp 2254/2018, sp. zn. Rvp 68/2019 a sp. zn. Rvp 326/2019. Naproti tomu sám sťažovateľ k postupu generálnej prokuratúry podľa § 33 ods. 1 písm. d) zákona o prokuratúre uvádza, že *„... Generálna prokuratúra porušila povinnosti vyplývajúce jej zo zákona o prokuratúre § 36a ods. (1), a preto z vyššie uvedených dôvodov neakceptujeme zo strany Generálnej prokuratúry aplikovať na tento prípad ustanovenie § 33 ods. 1 písm. d) zák. o prokuratúre načo nás Ústavný súd vyzval“.*

18. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

19. Nad rámec uvedeného ústavný súd poukazuje aj na svoju viazanosť návrhom na začatie konania podľa § 45 zákona o ústavnom súde. Taktiež podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu návrh rozhodnutia (petit) musí byť vymedzený presne, určito a zrozumiteľne, teda takým spôsobom, aby mohol byť východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu vo veci (II. ÚS 37/02, III. ÚS 17/03, III. ÚS 234/04). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že návrh na rozhodnutie uvedené požiadavky nespĺňa, môže takúto sťažnosť odmietnuť pre nedostatok náležitostí ustanovených zákonom, splnenie ktorých vyžaduje zákon o ústavnom súde, a to zvlášť vtedy, ak je sťažovateľ zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom (advokátom). V týchto súvislostiach ústavný súd konštatuje, že petit podanej ústavnej sťažnosti, tak ako je naformulovaný, napriek výzve ústavného súdu je nevykonateľný, pretože sa v ňom sťažovateľ domáha rozhodnutia ústavného súdu mimo rámca kompetencií ústavného súdu daných zákonom o ústavnom súde. Tento záver sa vzťahuje predovšetkým na sťažovateľom vznesenú požiadavku zrušenia iného zásahu generálnej prokuratúry a v príkaze určenom generálnej prokuratúre obnoviť predošlý stav pred porušením základných práv sťažovateľa. Už len z tohto dôvodu mohol ústavný súd odmietnuť sťažovateľom podanú sťažnosť z dôvodu nesplnenia náležitostí ustanovených zákonom podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. januára 2020

Mojmír Mamojka
predseda senátu